

Р Е Ш Е Н И Е

№ 152

гр. София, 23.07.2018 година

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на тринадесети юни две хиляди и осемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Жанина Начева

ЧЛЕНОВЕ: Теодора Стамболова

Петя Шишкова

при секретар Илияна Рангелова и в присъствието на прокурора от ВКП Атанас Гебрев, като изслуша докладваното от съдия Шишкова КНД № **445/18г.** по описа на Върховния касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава тридесет и трета от НПК.

Образувано е по повод на постъпило искане от осъдения В. Д. Г. за възобновяване на основание чл.422 ал.1 т.5 от НПК на ВНОХД № 444/2017г. по описа на Апелативен съд – гр.Велико Търново, и на НОХД № 735/2017г. на Плевенския окръжен съд, отмяна на постановените съдебни актове и връщане на делото за ново разглеждане. В искането Г. твърди, че е нарушено правото му на адвокатска защита, че е бил лишен от възможността да получи по-леко наказание, като постигне споразумение с прокурора, както и че възприетото от инстанциите съдържание на алкохол в кръвта му не отговаря на действителното.

В съдебно заседание служебният защитник моли съда да уважи искането за възобновяване на делото. Съществените нарушения на процесуалните правила според него се състоят в лишаване на Г. от възможността да даде обяснения и постановяването на осъдителна присъда

при неизяснена фактическа обстановка. Твърди, че наложеното наказание е несъответно на тежестта на деянията.

Представителят на прокуратурата намира искането за неоснователно. Според него фактическата обстановка по делото е изяснена, тъй като подсъдимият е признал фактите по обвинението и признанието му се подкрепя от събраните доказателства.

Осъденият пледира за намаляване на наложеното му наказание, алтернативно – за отмяна на влязлата в сила присъда и връщане на делото за ново разглеждане.

Върховният касационен съд, след като обсъди искането, развитите в съдебно заседание съображения и извърши проверка в рамките на касационните основания за възобновяване, намира следното:

С присъда № 40/28.08.17г., постановена по НОХД № 735/17 г. на Плевенския окръжен съд, Г. е признат за виновен за това, че на 06.05.17г. на паркинга пред Затвора – гр.Плевен, направил опит да даде подкуп банкнота от 50 евро на длъжностно лице младши автоконтрольор в сектор „ Пътна полиция “ при ОДМВР - Плевен, за да не извърши действие по служба – да не изпълни задълженията си по извършване на проверка с техническо средство за установяване наличието на алкохол, като деянието е останало недовършено по независещи от дееца причини, поради което и на основание чл.304а, пр.3, вр. чл.304, ал.1, вр. чл.18, ал.1, вр. чл.58а НК е осъден на четири години лишаване от свобода и глоба в размер на 500 лв.

Признат е за виновен и в това, че по същото време и на същото място съзнателно се ползвал от неистински официален документ – свидетелство за управление на моторно превозно средство – гръцки образец, като от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност, и на основание чл.316, вр. чл.308, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.58а от НК е осъден на две години и осем месеца лишаване от свобода.

Също и за това, че управлявал моторно превозно средство без свидетелство за управление в едногодишен срок от наказването му по

административен ред за управление на моторно превозно средство без съответно свидетелство за управление с Наказателно постановление №№ 16-0293 – 000281/08.09.16г. на Началника на РУ на МВР - гр. Левски, влязло в законна сила на 12.10.16 г., и на основание чл.343в, ал.2, вр. чл.58а от НК е осъден на една година и два месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 500 лв.

Г. е признат за виновен и за това, че отново на същото място и по същото време управлявал моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта 1,05 промила, установено по надлежния ред, след като е осъден с влязла в сила присъда по НОХД № 605/09 г. на Районен съд – Левски, влязла в законна сила на 12.11.09г., за деяние по чл.343, ал.1 НК, поради което и на основание чл.343б, ал.2, вр. чл.58а от НК е осъден на две години лишаване от свобода и глоба в размер на 500 лв.

На основание чл.23, ал.1 от НК съдът е определил да изтърпи най-тежкото от така наложените му наказания, а именно четири години лишаване от свобода при първоначален строг режим. На основание чл.23, ал.3 от НК, съдът е присъединил към така определеното наказание лишаване от свобода отчасти наказанието глоба в размер на 1 000 лв.

Въззивният съд е изменил присъдата в частта, с която е присъединено отчасти наказанието „глоба“, като е постановил, да се присъедини глоба в размер на 500 лв. Потвърдил е присъдата в останалата ѝ част. Въззивното решение не е обжалвано пред ВКС. Присъдата е влязла в законна сила на 14.12.2017г. Искането е депозирано на 27.03.2018г.

ВКС намира, че искането за възобновяване на наказателното производство е процесуално допустимо, тъй като е направено от процесуално легитимиран субект по чл.420, ал.1 от НПК и се отнася до влязъл в сила съдебен акт от визираните в чл. 419, ал. 1 от НПК. Направено е в срока по чл.421, ал.3 от НПК.

Разгледано по същество е частично основателно.

Съдът е допуснал нарушение при определяне на наказанието за осъществено престъпление по чл.316, вр. чл.308, ал.2, вр. ал.1 от НК. След като е преценил, че адекватният срок на лишаване от свобода е три години и половина, предвид задължението по чл.373, ал.1 от НПК е следвало на основание чл.58а, ал.1 от НК да го намали с една трета. В мотивите и диспозитива на присъдата е посочено, че е следван именно този алгоритъм, но наложеното окончателно наказание по втория пункт от обвинението е две години и осем месеца, вместо две години и четири месеца. Очевидно е, че става въпрос за грешка при изчислението, а не за неспазване на материалния или процесуалния закон, но тъй като тя фигурира в окончателния съдебен акт и не би могла да бъде отстранена от органа по изпълнение на наказанието, следва да бъде допуснато възобновяване и изменение на присъдата в тази част. Изменението е в интерес на осъденото лице.

В останалата му част искането е неоснователно.

Г. се оплаква, че е осъден без доказателства, тъй като показанието на техническото средство не било действителното, а банкнотата попаднала при полицейския служител, защото случайно се залепила за документите. Проверката за наличие на основание за възобновяване на делото, която ВКС извършва по реда на чл.422, ал.1, т.5 от НПК, е за съществени процесуални нарушения, нарушения на материалния закон и явна несправедливост на наказанието. Установяването на фактите е в правомощията на първата и въззивната инстанции, а касационната съблюдава за законосъобразното събиране и проверка на доказателствата, както и за коректния им анализ.

С оглед особените правила, при които е проведено съдебното следствие, съдът не е събирал сам доказателства и доказателствени средства, а се е ползвал от събраните в досъдебното производство, както и от признанието на Г.. Във връзка с изясняване на фактическата обстановка по делото съдът е процесуално задължен при проверката по чл.372, ал.4 от НПК да се убеди, че признанието се подкрепя от доказателствата, събрани в досъдебното производство, както и че те са събрани по надлежния ред. При постановяване на присъдата е валидна забраната по чл.116, ал.1 от НПК,

независимо, че е проведено съкратено съдебно следствие В конкретния случай признанието се подкрепя от доказателствата, включително и по отношение на описаните в обвинителния акт обстоятелства, оспорени в искането за възобновяване. Във връзка с даването на подкуп фактите по обвинението кореспондират с показанията на св.П.. Последният е разяснил, че е получил документите не от Г., а от служител на затвора, а банкнотата осъденият е извадил от джоба си по-късно, т.е. категорично е опровергана версията за случайно изпускане на парите на седалката. Отчетените от техническото средство показания са възприети и пресъздадени от св.М. и св.П. при разпитите им.

Възприетата от съдилищата фактическа обстановка съответства на изложената в обвинителния акт. Следва да се отбележи, че съгласието на подсъдимото лице да не се събират доказателства, които да я опровергават, е било напълно доброволно и информирано. То е депозирано в съдебно заседание, в което Г. е бил подпомаган от професионален защитник, след като обвинителният акт му е прочетен и разяснен, и след като съдът го е запознал с правните последици от избора на процедурата по гл. XXVII от НПК.

Фактът, че не е дал обяснения във връзка с обвинението, не представлява процесуално нарушение, а също е последица от избраната съкратена процедура. Обясненията са доказателствено средство и служат за изясняване на обстоятелствата във връзка с обвинението. Осъденият се е съгласил, че те вече са изяснени от прокуратурата и не е необходимо да се събират допълнителни доказателства за тях.

След като е прието от съда, изявлението за признаване на фактите по обвинението не може да бъде оттеглено. Подсъдимият не разполага с правото да поиска разглеждане на делото по общия ред, защото вече се е възползвал от привилегията да получи редуцирано наказание.

Не се установява нарушение на правата на осъдения във връзка с това, че не е постигнато споразумение. Г. и неговият защитник са имали възможност да правят изявления в хода и на досъдебното и на съдебното производство, но не са отправили предложение в този смисъл. Съдът няма

задължение да инициира такава процедура. Освен това, съдържащото се в искането за възобновяване оспорване на вината по два пункта е несъвместимо с изразеното желание за сключване на споразумение. Така, както е уредено в гл. XXIX от НПК, споразумението изключва възможността защитникът и прокурорът да се съгласят, че обвиняемият не е виновен.

Не се установява твърдяното нарушение на правото на адвокатска защита. На 07.05.2017г., само ден след осъществяване на инкриминираните деяния, водещият разследването е сезирал Адвокатската колегия в гр. Плевен за определяне на служебен защитник по надлежния ред. Привличането на Г. като обвиняем /двукратно/, задържането му под стража и предявяването на разследването е станало с негово участие. В разпитите си като обвиняем, осъденият е декларирал, че желае да бъде представляван от служебен защитник и се е съгласил това да бъде именно адв. М.. Той го е представлявал и в съдебната фаза на процеса, като е участвал във всички открити съдебни заседания и пред двете инстанции.

Определените наказания не са несправедливи. При предвидено наказание лишаване от свобода за срок до десет години и глоба до 15000 лв. за престъплението по чл. 304а от НК, съдът е определил лишаване от свобода за срок от шест години и глоба от петстотин лева. При предвидено наказание за престъплението по чл. 343в, ал. 2 от НК лишаване от свобода за срок от една до три години и глоба от петстотин до хиляда и двеста лева, наказанието на Г. е лишаване от свобода за срок от една година и девет месеца и глоба от 500 лв. За престъплението по чл. 316 от НК законът предвижда лишаване от свобода до осем години, а на Г. е определено наказание от три години и шест месеца. Престъплението по чл. 343б, ал. 2 от НК е наказуемо с лишаване от свобода за срок от една до пет години и глоба от петстотин до хиляда и петстотин лева, а съдът е индивидуализирал наказанието на три години лишаване от свобода и глоба в размер на 500 лв.

От изложеното е видно, че размерът на наказанията лишаване от свобода е около средния, а на глобите – около минималният. Осъденото лице е с обременено съдебно минало, с поведението си на инкриминираната

дата е осъществило състава на четири отделни престъпления. При констатирания превес на отегчаващи вината обстоятелства, съдът е проявил снизхождение към Г., най-вече поради обстоятелството, че не е приложил разпоредбата на чл.24 от НК. Не се налага допълнително намаляване на наказанията по реда на възобновяването.

С оглед изложеното, искането на осъдения Г. е частично основателно, поради което и на основание чл.425, ал.1, т.4 от НПК Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

Изменя по реда на възобновяването приключилото наказателно производство по ВНОХД № 444/2017г. по описа на Апелативен съд – гр.Велико Търново, в частта относно наложеното на В. Д. Г. наказание за престъплението по чл.316, вр. чл.308, ал.2, вр. ал.1 от НК, като намалява срока на лишаването от свобода на две години и четири месеца.

Оставя без уважение искането за възобновяване в останалата му част.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.